

ஏனெனில்

முன்னர் இங்கிருந்த கிராமமோ
முன்னர் இங்குருந்த வீடுகளோ

இன்றில்லை. மருத்துவக் கட்டடங்களில்,

காலுக்கொரு தலையும்த்
தலகைக் கிருகண்களும்

தான் காணக் கிடகைக்கின்றன.

தமிழக மக்கள் வாழ்க்கை கவிதகளாக ஆவணப் படுத்தப் பட்ட அந்த கவிதைத் தொடக்க காலத்தில் வாளடிபட்டு வீழ்ந்து கிடக்கும் தன்மகனதைத் தடேய தாயபைப் பற்றிப் பாடிய பாடல் உண்டு. அந்தத் தாய தடேய இடம் தன் ஊரல்ல. அது தன் ஊரை விட்டு ஒதுங்கிய ஒரு பரோக்களத்தில்.

இன்று பரோக்களம் தடேயப் பரோகவணேடியதில்லை.

முன்னரிங்கிருந்தன வீடுகள்
.முன்னரிங்கிருந்த கிராமம்

என்று திகைத்து நிற்கும் காலம். வாழ்ந்த ஊரே பரோக்களமாகிக் கிடக்கிறது. உயிர் காப்பாற்றும் மருத்துவமனகைள் பிணக் கிடங்காகிக் கிடக்கும் நாட்கள் இவை.

ஊர் தடேய, வீடு தடேய வந்துவிட்ட மரணம் குவிந்து கிடக்கும் பரோக்களத்தில்

கிடப்பவை

மணிக்கட்டுகள் சில அமுழக்கைகள் சில
அங்குமிங்குமாய் உடநைந்தும் கிழிந்தும் வறே பவ

ஓன்றடுத்தனே
பிராயம் இருபதுக்கும் மலே ஆண்கை
முரட்டு விரல்கள்

நடைய ஆயுள் ரகை கைவிட்டிறங்கி
மலேம் பயணமானது

இறக்கிப் பார்த்தனே
பச்சையால் குத்தியிருந்தான்

“சஞ்சுதா”

இப்படித்தான் அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன, சிதநைந்த உடல்
பாகங்களகைக் கொண்டு. நாடற்றுப் போய், பசேசற்றுப் போய், வாழ்வற்றுப் போய்,
கடசையில தன் அடையாளமுமற்றுப் போய் விட்ட நிலை.

முண்டத்திற்கு மலேம் கீழும் ஒன்றுமில்லை
இரத்த வெபில்
சிதம்பழுகிய உடலதைத் தொட முதல்
முறிந்தன என்புகள்

“கழந்தகைகள் போலும்”

மட்டையாய்க் கட்டிய பின்
ஓரமாய்க் குவிக்கத் தொடங்கினோம்.

"கூவிந்த மலர்ச் சிரிப்பை" காட்டிய முகங்கள், "ஆடி வரும் தனோ"யிருந்தவை இன்று
"கூழந்தகைகள் போலும்" என்று யுகித்து மட்டையாய்க் கட்டி ஓரமாய்க் குவிக்க
வெண்டிய முண்டங்களாகி விட்டன

சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். திரும்ப புறநானுற்றுப் பாடல்கள்
எழுதப்படுவதாகத் தோன்றும். தொடக்க காலத்திலேயே போர், மரணம், வாள் என்று
தமிழ்க் கவிதை பசேத் தொடங்கிவிட்டது. அது வீரம் பற்றியும் பசேயது. அதுவே
தமிழ்க் கவிதை எல்லாமும் அல்ல. அது ஒரு பகுதி. மாத் திரமே. வாழ்க்கை பற்றியும்
காதல் பற்றியும் பசேன தமிழ்க் கவிதையின் பெரும் பகுதி..ஆனால் இங்கு
அதற்கெல்லாம் ஒரு காலம் வரும் என்றும் தோன்றவில்லை.

வெறிச் சோபினை ஒரு நுறாயிரம் ஆண்டுகள்

இனிக் காரணமில்லை,
காத்திருக்க எவருமில்லை என்ற போதும்
பின்னும் கிடந்த முந்தின நாட்கள்
தாய் வந்தது முதுமையை கிடந்த இடத்தில்

அவனில்லை
அவரில்லை

எவருமில்லை

பாழ்

இந்தப் பாழ் என ஏதுமிருக்கவில்லை முந்திய புறநானுற்றில்

இந்தப் பாழை உருவாக்கிய வறேற்றோர் இடமுமுண்டு, மனிதக் கட்டமுமுண்டு. இப்பாழைக்கு வழிகாட்டியதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் காவியுடைய தரித்த புத்த பிக்குகள் தம் "கருணை" பாலித்த பாழ் இது. அதே புத்த பிரான் பிறந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தான் இந்த புத்த பிக்குகள் இத்தகைய கருணை பாலித்திருக்கிறார்கள். அவர்களது கருணை ஆட்சி தயங்கும், தளரும் காலத்தில் எல்லாம் காவியுடைய பிக்குகளும் அவர்தமகைக் கருவாகக் கொண்ட அரசும் திரும்பும் கருணைக்கு வலிவட்டியே வந்திருக்கிறார்கள். புத்தர் போன்ற ஓர் கருணையும் சாந்தமும், மெல்லிய புன்முருவலும் கொண்ட கடாட்சம் தரும் இன்னொரு தவேர்ப்பம் உண்டா என எனக்குத் தெரியாது. அத்தவேர்ப்ப சாந்த சொர்ப்பன், புத்தன் தவேனும் அல்லன். தவேனாகிய மனிதன் தான். புத்த பிக்கு காவியுடையும் எங்கும் இதே போன்ற "கருணை" பாலிப்பதும் இல்லலை. காவியுடைய பிக்குகள் இருக்கும் மனித மனம் சார்ந்தது, சக மனிதனை பிணக்கிடங்காகக் கருவதும் அவன் வாழ்ந்த இடத்தைப் பாழாக்குவதும். காவியுடைய பிக்குகள் இருந்த ஒரு இன்னொரு பிக்கு தான்., காரணம் அவன் பாழாக்கிய சக மனிதன் தன்னையே போன்று காவியுடைய தரித்திருக்கவில்லை. வியத் நாமில் தன்னையே தீயிட்டு மரித்துக் கொண்டான். இதே போன்று காவியுடைய தரித்த ஒரு பிக்கு. அது மனிதம் இழந்த ஒரு அதிகாரத்துக்கு அவன் தெரிவித்த கண்டனம் அந்த ரீபம் பெற்றது. இன்னொன்று அதுவும் அரசு அதிகாரம் தான், இரண்டாயிரம் ஆண்டு முந்திய இன்னொரு காலத்தில் போரம் மறுத்தது. ஆனால் இங்கு அந்தக் காவியுடைய பிக்குகள் இருக்கும் மனிதன் வறோகத்தான் இருந்தான். காவியுடைய அவனை மாற்றவில்லை. அதிகாரம் வண்டும், அதிகாரம் செலுத்தும் காவியுடைய இது. இருவறே உலகங்களையே, நகரங்களை உருவாக்கிவிடுகிறது. ஒன்று காவியுடைய தரித்தது. இன்னொன்று காவியுடைய அற்றது.

வடிகைகளை வாணசீர்ப்புமழையும்
அணிநடையானபைப் பரோலாவும்
படர் நடுமம் மின் கொடிச் சரமும்
உங்களிரவையெனக்கையில
பொங்கிப் பிரகாசம் கொள்ளும் உங்கள் நகரத்தை
போகமும் போதையும் மிஞ்சித் தள்ளாடும் நள்ளிராக்களை
தபிக்கத்தினால் நீங்கள் மட்டிப் புரள்கையில்
சன்னங்களாலும் பீரங்கிகளாலும்
உடையதுத் திறக்கப்படுகிறது
ஊரடங்கிய வறேற்றோர் நகரம்
பசியும் வலியும் தீராப்பீதியும் பீடித்த நள்ளிராக்களில்
பெருக்கெடுக்கும் இரத்தத் தரெடுக்களை
தபிங்காகக் கண்களால் கடக்கிறார்கள்
இன்னொரு தலை நகரத்து மக்கள்.

இது இன்றைய ஈழத்தமிழ் கவிஞர் அகிலன் எழுத விதிக்கப்பட்டதுள்ள புறநானபுற்றுப் பாடல்.

இங்கு வீ ரமில்லை. ஒன்று மனிதம் இழந்த அதிகாரக் கொடூரம். மனிதப் படுகொலை. இன்னொன்று சதவைப் பிண்டங்களாக, அடையாளம் இழந்து மரிக் கும்

நாங்கள் இங்கு தள்ளியிருந்து மெளனித்து வடிகை பார்க்கும் இன்னொரு மனிதக் கட்டம். இரசைச் சலிடும் வீ ரகோஷங்களே எங்களால் சாத்தியமானது. இங்கும் சரி, உங்கள் நாட்டின் நகர் ஒன்றிலும் சரி, முறுவலித்த சாந்த சார்பு புத்தன் உறழந்து சிலயாகித் தான் கிடக்கிறான். எங்களுக்கு அவன் இரண்டாயிர ஆண்டுகளுக்கும் முந்தி வாழ்ந்த புத்தன். அவன் காலடிகள் எங்கள் வரலாற்றில் நீ ள வில்லை.

vswaminathan.venkat@gmail.com